

Expedice „HOPEMIL na Novém Zélandě“

Jan Koláček, Milan Roupec a Josef Šilhan

Úvod

První myšlenka o uskutečnění této výpravy vznikla v okamžiku, kdy nám Josef oznámil, že bude studovat v Aucklandu na Novém Zélandě. Všichni máme rádi hezkou přírodu, a tak se toto téma stále častěji omílalo u piva, kde jsme se scházeli po volejbalu. A tak nakonec, slovo dalo slovo, mail dal mail a my si objednali letenky u *GTS International*¹. Kvůli našemu výletu jsme ještě museli podniknout cestu do Vídně na australskou ambasádu (5.1.2004) a tam si vyřídit tranzitní víza kvůli našemu přestupování v Sydney. Jeli jsme tam mým autem a lepší počasí jsme si opravdu nemohli přát. Mrzlo až praštilo a ještě byla sněhová kalamita. Na ambasádě měli oficiálně otevřeno do 12:00. My tam však dorazili až ve 12:30, i když jsme vyjžděli v 8:45 z Brna. Naštěstí australský úředník není český úředník, a tak nás ještě vzali a tranzitní víza nám vyřídili. A tak to všechno mohlo začít ...

1.den (18.1.)

Naše výprava začala na letišti ve Vídni, odkud nám letělo letadlo do Sydney, dále pak do Aucklandu. Na letišti nás vezl můj kamarád Karel Hošek. Vyráželi jsme ráno v 5:30 z Brna (tam mě dopravil taťka). Na letišti jsme byli něco po osmé, rozloučili se s Karlem a vyrazili vstříc novým dobrodružstvím. Všechny procedury proběhly dobře, a tak nám nic nebránilo setkat se s Josefem, který přiletěl z Prahy. Bohužel jsme nedostali místa v letadle vedle sebe. Tento detail nás však nerozhodil. Naše letadlo *Boeing 777* rakouské společnosti *Lauda Air* vzlétlo někdy kolem 11:30. Asi za hodinu jsme dostali oběd (celkem chutný – kuře s něčím, co neumím pojmenovat). Po obědě jsme se konečně sešli já, Milan a Pepa u WC „na stojáka“ na pivo. Hned byl let příjemnější! Dobře jsme se bavili a občas poprosili nějakou letušku o pivo. Nejvíce mě dostala Milanova hláška „plís giv mí tři bírs“. Mařenka zprvu nechápala, co Milan chce, ale naštěstí Josef včas zasáhl, a tak jsme nezůstali na suchu. Po třech hodinách jsme si šli odpočinout na svá místa. Po mezipřistání v Kuala Lumpur jsme pokračovali dále do Sydney. Cestou jsme přeletěli rovník, nad kterým jsme posnídali. Pepa zbytek cesty prospal, ale já s Milanem jsme se opět sešli u záchodků. A tak jsme přiletěli do Sydney. Navzdory všeobecnému chaosu na letišti jsme nastoupili do správného letadla a vyrazili směrem na Zéland.

¹cena za letenku cca 32 000,- po slevě na ISIC

2.den (19.1.)

Do Aucklandu jsme dorazili hodinu před půlnocí. Na letišti nás zkontroloval pes a s ním několik celníků. Jeden z nich nám vydesinfikoval stan. Do rána jsme čekali na letišti.

3.den (20.1.)

Ráno jsme šli (já a Pepa) pro auto do půjčovny, kdežto Milan hlídal naše věci na letišti. V půjčovně *A2B* ve čtvrti *Manukau* jsme se dozvěděli, že by nám auto dovezli i na letišti. Byla to jedna z levnějších půjčoven² a nebylo třeba platit zálohu předem. Z letiště jsme vyrazili k Pepovi na kolej a do školy na internet, abychom se mohli ozvat svým rodinám a známým. Po nákupu potravin³ v místním supermarketu *New Market* jsme konečně vyjeli směrem k *Tongariro National* parku. V řízení jsme se střídali já s Milanem, zatímco Pepa jako navigátor soustavně dělal, že nespí. Po dlouhém hledání místa pro stanování (všude byly ovce) jsme uspěli na malém paloučku nad silnicí západně od jezera *Taupo*.

4.den (21.1.)

Pokračovali jsme dále k našemu cíli, kterým byl *Tongariro Northern Circuit*, což je jeden z „Great Walks“. Projížděli jsme nádhernou liduprázdnou krajinou kolem jezera *Taupo*. Track jsme začali ve vesnici *Whakapapa* (1 148 m.n.m.), kde je velmi pěkné informační středisko. Předplatili jsme si 3 noci v kempech (10 \$ za os/noc, dalo se i za 14 \$ v chatě). Vyrazili jsme v 15 h, do kempu u chaty *Waihohonu* (1 130 m.n.m) jsme přišli kolem 20 h. Cestou jsme navštívili vodopády *Taranaki Falls* a kráterové jezírko *Lower Tama*. Zbytek naší túry byl trochu monotónní, ale naštěstí nepršelo, i když foukal silný vítr.

5.den (22.1.)

Po snídani jsme v poledne vyrazili směrem k chatě *Otorere* (1 350 m.n.m dle Milana). Cesta byla velice rozmanitá. Prošli jsme lesem, překročili řeku, pokračovali „lávovou tundrou“ až jsme se dostali do krajiny pouštního charakteru. Cesta byla nahoru dolu, takže jsme se nenudili. U chaty jsme pojedli koláčky, nechali se vyfotit nějakým člověkem a pokračovali k *Emerald Lakes*. Okolí místy připomínalo měsíční krajinu, s které byl krásný výhled na okolní hory, mimo jiné na *Mt. Ngauruhoe* (alias *Horu Osudu* z *Pána Prstenů*). Těsně před jezerem nás neminulo prudké stoupání – cca 300 m podle Milana. Pak jsme pokračovali kráterem a poté už šli pořád z kopce až k chatě *Ketetahi*. Odtud byl krásný výhled na jezera *Taupo* a *Rotoaira*. V chatě jsme povečeřeli výborné těstoviny, které se během Milanova vaření ocitly i na podlaze.

²Nissan 1.3 automat za 34 \$ + 5 \$(pojištění) na den

³15 lahví piva *DB Draught* za 19.99 \$

6.den (23.1.)

Ráno nás přivítala jasná obloha bez mraků nad námi s výhledem na malebná oblaka pod námi. Počasí bylo opravdu krásné – sluníčko svítilo a vítr téměř nefoukal. Cesta nás nejprve dovedla zpět k *Emerald Lakes*. Poté jsme pokračovali přes vrchol *Red Crater* (1 860 m.n.m.) až k úpatí hory *Mt. Ngauruhoe* (2 291 m.n.m.). Počasí bylo tak nádherné, že jsme nemohli nevylézt nahoru. Výstup komplikoval náročný terén sopečného původu, který vypadal jako škvára. Naštěstí alespoň část cesty byla tvořena pevnou skálou, což výstup značně ulehčilo. I tak jsme byli na vrcholu vyčerpaní a to jsme nechali batohy dole. Odměnou nám byl nádherný výhled na všechny okolní hory, viděli jsme dokonce vrchol *Mt. Egmont* (cca 200 km vzdálen). Po návštěvě části kráteru jsme se vydali na cestu zpět. Tentokrát jsme využili vlastností lávové škváry a sklouzali úbočím sopky dolů. Naším konečným cílem byla chata *Mangatepopo* (1 190 m.n.m.). Cesta k ní strmě klesala náročným skalnatým terénem a pak pokračovala údolím horské říčky. Na chatu jsme přišli zcela vyčerpaní. Na nohy nás postavily Milanovy nudle, tentokrát bez podlahové příchutě.

7.den (24.1.)

Když jsme se vzbudili, chata už byla jako vždy téměř prázdná. Vyrazili jsme v 9:30 zpět do vesnice *Whakapapa*, kde začínal i končil náš track. Cestu buší znepříjemňovalo velké vedro. Ve *Whakapapa* jsme nasedli do auta a pokračovali směrem na jih do *Wellingtonu*. Cestou jsme se snažili najít vhodnou příležitost se po 3 dnech konečně umýt. Nakonec se nám to podařilo v *Levinu* v moři a v kempu *Porirua* (20 km před *Wellingtonem*) ve sprše. Opět jsme přikoupili potraviny⁴ v *Otaki*, abychom byli připraveni na divočinu Jižního ostrova.

Hodnocení tracku:

Měli jsme výjimečně dobré počasí a výhled z *Mt. Ngauruhoe* byl opravdu jedinečný. Na evropské poměry jsme většinu tracku potkali málo lidí. Výjimkou byl *Tongariro crossing*, což je nejpopulárnější jednodenní track na Novém Zélandě. Potkali jsme překvapivě hodně Čechů, v chatě *Mangatepopo* nás bylo nejméně 6.

8.den (25.1.)

Ráno jsme vstali v 6 hodin, abychom stihli trajekt⁵, který odplouval v 8 z *Wellingtonu*. Cestou se vyjasnilo, takže jsme měli krásný výhled na *Marlborough Sounds*. Po vylodění jsme pokračovali po *Queen Charlotte Drive* na *Havelok*. Cesta byla příšerně klikatá, ale výhled na *Picton* a jeho okolí stál za to. Pokračovali jsme podél pobřeží a během dne jsme navštívili jeskyně *Ngarua*, kde jsme si sáhli na stehenní kost ptáka *Moa*. Den jsme

⁴12 lahví piva *Red Lion* za 12.95 \$

⁵190 \$ za 3 osoby a 1 auto

zakončili návštěvou pramenů s nejčistší přírodní vodou na světě *Waikoropupu Springs*. Nedaleko odtud jsme našli hezké místo u řeky vhodné ke stanování.

9.den (26.1.)

Dopoledne jsme navštívili největší propast Nového Zélandu *Harwood's Hole* (176 m) a blízkou vyhlídku, odkud byl nádherný rozhled po krajině. Nevýhodou byla hrozná přístupová cesta – asi 11 km jsme jeli půl hodiny. Zbytek dne jsme věnovali cestě na západní pobřeží, po kterém budeme pokračovat na jih. Projížděli jsme nádherným údolím řeky *Buller*. Konečně se začalo kazit počasí. Několikrát za den se pořádně rozpršelo. Utábořili jsme se na odpočívadle s lokomotivou asi 30 km před *Greymouth*.

10.den (27.1.)

Probudili jsme se a přšelo, což se několik dalších hodin nezměnilo. Poté, co se déšť trochu zmírnil, jsme se rychle sbalili a odjeli. Před deštěm se nám podařilo ujet a u jezera *Mahinapua* jsme se nasnídali. Cestou jsme minuli několik jezer, z nichž jsme navštívili *Ianthe*. Hlavním cílem dnešního putování byly ledovce *Franz Josef* a *Fox*. Odpoledne už jsme měli opět nádherné počasí, takže ledovce „tály před očima“. Večer jsme pokračovali dál podél západního pobřeží a utábořili se v DOC kempu u jezera *Paringa*.

11.den (28.1.)

Ráno nás probudil klapot tisíců mušek na náš stan, znělo to, jako kdyby jemně přšelo. Štípaly jako komáři, proto jsme pozoruhodně rychle vyskákali ze stanu, aby se nedostaly dovnitř. Urychleně jsme se sbalili a posnídali až o pár kilometrů dál. Cestou jsme minuli několik jezer a za městem *Haast* jsme odbočili do vnitrozemí. Poté jsme projížděli nádherným sedlem *Haast Pass*, kde jsme zastavili u vodopádu *Fan Tail*. Uklouzl jsem tu na mokrých kamenech a „rozbil“ foťák. Naštěstí fotografuje, ale jen s 10-ti sekundovým časovačem. Pak už jsme pokračovali směrem na *Queenstown*. Projížděli jsme kolem jezer *Hawea* a *Wanake*. V *Queenstownu* jsme rezervovali autobus z vesničky *Glenorchy* k *Routeburn* tracku a vyzvedli předem zamluvené lístky na tento track. Opět jsme nakoupili⁶ a také jsme navštívili internetovou kavárnu 90 (5 \$ na hodinu). Silnice podél jezera *Wakatipu* nás dovedla do *Glenorchy*, kde jsme se utábořili v kempu s nádherným výhledem na okolní hory.

12.den (29.1.)

Ráno jsme dokoupili lístky na autobus, který nás po tracku dopraví zpátky z *Greenstownu* do *Glenorchy*. Poté jsme vyrazili autobusem k *Routeburn* tracku. První noc jsme

⁶12 lahví piva *Export Gold* za 14.95 \$

měli naplánovanou v *Routeburn Flats Hut*, kam jsme dorazili v poledne. Během cesty začalo drobně mrholit, což se odpoledne změnilo ve slabý déšť. Proto jsme zrušili plánovaný výlet do bočního údolí. Po večeri jsme hráli až do setmění karty a pili Milanova Myslivce.

13.den (30.1.)

Počasí se proti včerejšku umoudřilo. Celý den bylo sice zataženo, ale nepršelo. Nejprve jsme vystoupali k *Harris Saddle* (1 270 m.n.m.). Cestou jsme minuli chatu *Routeburn Falls Hut* s krásnými vodopády a jezero *Harris*. Protože jsme měli dost času, z *Harris Saddle* jsme ještě vylezli na sousedící *Conical Hill* (aspoň 1 550 m.n.m. podle Milana). Odtud by byl nádherný výhled, kdybychom nebyli v mracích. Totéž platí pro zbytek cesty do *Mackenzie Hut*. Cesta vedla horským úbočím posetým alpskými květinami. Také jsme minuli několik horských potůčků. K večeru jsme došli k chatě *Mackenzie Hut* s malebným jezerem. Po večeri jsme zopakovali program z předchozího dne.

14.den (31.1.)

Tento den jsme absolvovali nejdelší trasu celého tracku. Měli jsme i dobré počasí, občas se nám ukázal i výhled na okolní hory. Cestou na *Howden Hut* jsme minuli *Earland Falls*. U chaty jsme z *Routeburn* tracku odbočili na *Caples* track. Tato cesta byla oproti *Routeburn* tracku náročnější a méně udržovaná. Nejobtížnější úsekem bylo stoupání na *McKellar Saddle*. Zbytek cesty vedl podél *Caples River* až k chatě *Upper Caples*. Kvůli dešti a sandflies jsme se rozhodli přenocovat v chatě. To stojí 10 \$ na osobu, ale doufáme, že správce nepřijde :-). Program včerejšího dne zopakovat nemůžeme, protože Milan vzal málo Myslivce.

15.den (1.2.)

Správce nepřišel. Ráno jsme pokračovali k parkovišti v *Greenstone*. Zastavili jsme se u chaty *Mid Capple*, kde Pepa konečně vytáhl slivovici. Pod chatou se řeka zužovala do kaňonu, na což byl hezký výhled z blízkého mostu. Na parkoviště jsme dorazili půl hodiny před odjezdem autobusu. Ten nás zavezl k jezeru, odtud jsme pokračovali tryskovým člunem do *Glenorchy*. V kempu jsme se vysprchovali. Poté jsme jeli směrem na *Milford Sound*. Cestou jsme míjeli krásné hory kolem jezer *Wakatipu* a *Te-Anau*. Utábořili jsme se v jedno z DOC kempů za *Te-Anau Downs*.

Hodnocení tracku:

Proti *Tongariro* tracku jsme měli horší počasí. Občas mrholilo a byla mlha, ale nepromokli jsme, což je na *Routeburn* tracku úspěch. Největšími tragédiemi bylo, že Milan podcenil množství Myslivce a Pepovi přestal fungovat foťák. Cesta na *Routeburn* tracku byla tak kvalitní a jednoduchá, že jsme na ní potkávali i mnoho japonských důchodců.

Caples track byl podstatně méně upravený, zejména 350 m stoupání na *McKeller Saddle* bylo velice obtížné. Nejhezčí část celé trasy je druhý den (za jasného počasí). Chaty na *Routeburn tracku* mají stálého správce a i místa v kempu je třeba předem zarezervovat. Naopak v *Caples tracku* jsme se vyhnuli i placení, stanování je dokonce zdarma.

16.den (2.2.)

Ráno jsme pokračovali v cestě na *Milford Sound*, kam jsme dorazili těsně před odjezdem vyhlídkové lodi. Z auta jsme měli nádherný výhled na panoráma *Jižních Alp*, který byl přerušen jen *Homerovým* tunelem, kde byla tma jak Plavba fjordem vedla průzračnými vodami mezi strmými skalami posetými vodopády. Bylo zataženo, ale přšlo jen v místech, kde fjord ústí do *Tasmanova* moře. Prostředí na lodi bylo příjemné, neboť káva, čaj a mléko byly zdarma. Kromě nás se plavby zúčastnili zejména Japonci, proto byly všechny komentáře v angličtině a japonštině. Rozuměli jsme oběma stejně. Na zpáteční cestě jsme se vykoupali v jezeře *Te-Anau*, vysušili věci na sluníčku a poté vjeli do prudké bouře. Ve městě *Te-Anau* jsme nakoupili⁷ a dali si zmrzlinu. Večer jsme se utábořili v poloprázdném kempu ve zlatokopeckém městečku *Arrowtown*. Spát jsme šli až po půlnoci, protože lahví bylo tentokrát 15.

17.den (3.2.)

Ráno přšlo, a tak jsme čekali, dokud se déšť neumoudří. Začali jsme si v místní kuchyňce dělat toasty a tento program nám vydržel celé dopoledne. Vzhledem k počasí jsme se odpoledne jen prošli blízkým okolím *Arrowtownu*. Prohlédli jsme si historickou zlatokopeckou osadu, která tu zbyla po čínských zlatokopech z konce 19. století. U blízkého presbyteriánského kostelíku jsme se přejedli rynglemi. V lese jsme se pokusili o totéž s malinami, ale bylo jich příliš málo. Na lepší trávení jsme si dali 2 kopečky zmrzliny. Večer jsme žádné pivo neměli :-).

18.den (4.2.)

Dnes se počasí opravdu vydařilo. Sluníčko svítilo už od časného rána, a tak nás probudilo. Proto jsme se mohli vydat na dvoudenní track, který jsme plánovali už na včerejšek. Cílem bylo „město duchů“ *Macetown* – opuštěné ve 30. letech 20. století po skončení zlaté horečky. Hned za *Arrowtownem* jsme začali stoupat do prudkého kopce, který končil krásnou vyhlídkou na město a okolní hory. Cesta nebyla značena nejlépe, ale byla příjemná. *Macetown* je tvořen čtyřmi zrestaurovanými domky, které jsme si prohlédli. Stan jsme postavili nedaleko jednoho z nich.

⁷15 lahví piva *Export Gold* za 15.95 \$

19.den (5.2.)

Ráno mě vzbudila zima. Zpátky do *Arrowtownu* jsme šli cestou pro terénní vozidla. Přitom jsme 25× přebrodili řeku *Arrow River* nebo její přítoky. Opět bylo hezky, takže nám studená voda při brodění nevadila. V cíli jsme se odměnili zmrzlinou a teplou sprchou. Pokračovali jsme do *Queenstownu*, kde jsme vypálili obrázky z digitálních fotoaparátů na CD. Přitom se ukázalo, že jedna z Milanových karet nelze přečíst. Nocleh jsme našli na jednom z odpočívadel u jezera *Wakatipu*.

20.den (6.2.)

Hlavním bodem dnešního dne byly tryskové čluny (75 \$ na os/hod). Začali jsme na jezeře *Wakatipu* a poté jsme se projeli po řekách *Kawarau* a *Shotover*. Jízda byla velmi akční, místy jsme projížděli jen několik centimetrů vedle skal. Odpoledne jsme nakoupili⁸ a vyjeli směrem k *Mt. Cook*⁹. Poprvé jsme projížděli nudnou krajinou, která končila u jezera *Pukaku*. Pak se nám odkryl pěkný výhled na *Mt. Cook* a okolní hory. Utábořili jsme se v DOC kempu vedle vesnice *Mt. Cook*.

21.den (7.2.)

Dnes nás poprvé počasí zklamalo. V noci byl silný vítr, přšelo až do 11 a bylo zataženo a zima celý den. Plánovaný track v okolí *Mt. Cook* jsme proto zrušili a vyrazili přímo do *Christchurch*. Zde jsme si prohlédli novogotickou katedrálu v centru a botanickou zahradu. Přespali jsme v jednom z kempů na sever od *Christchurch* (dokonce jsme i zaplatili :-)) – 8 \$ za osobu).

22.den (8.2.)

Dnes nás podruhé počasí zklamalo. Dopoledne byla situace podobná jako včera. V poledne jsme navštívili *Willowbank Wild Life Reserve* (něco jako ZOO), kde jsme poprvé viděli živé kiwi. Vstupné bylo 14 \$ na osobu na ISIC. Poté jsme udělali poslední větší nákup¹⁰. Zbytek dne jsme strávili na poloostrově *Banks*. Krátké tracky nás dovedly až na vrcholky okolních kopců, odkud jsme měli nádherný výhled na město a přilehlý přístav. Noc jsme strávili ve stejném kempu jako předchozí den.

⁸12 lahví *Speight's Gold Medal* za 12.95 \$

⁹nejvyšší hora NZ, asi 3 700 m.n.m.

¹⁰12 lahví *Hollandia* za 14.95 \$ a 12 lahví *Tasman Bitter* za 11.69 \$

23.den (9.2.)

Na rozdíl od předchozích 2 dnů jsme dnes měli jasnou oblohu. Protože trochu foukalo, nenavštívili jsme mořské pláže, ale vydali jsme se k termálnímu koupališti *Hanmer Springs* (vstupné 10 \$ za osobu). Bylo zde několik bazénů s různou teplotou vody, někde nechyběla ani síra. Prostředí bylo velice příjemné, proto jsme zde proleželi celé odpoledne. Po několika zmrzlinách jsme pokračovali v cestě na *Picton*. Přespali jsme v kempu v *Kaikouře*.

24.den (10.2.)

Pepa dnes vstal o trochu dřív, takže jsme odjeli už v 9 z kempu. Cestou na *Piston* jsme na pobřeží viděli skupinky tuleňů, které jsme si vyfotili. Zastavili jsme se také ke koupeli ve studeném *Tichém oceánu*. Po příjezdu do *Pictonu* jsme měli ještě spoustu času, a tak jsme se vydali na vycházku, kde jsme měli hezký výhled na přístav a projíždějící lodě. Trajektem do *Wellingtonu* jsme dorazili až za tmy. Proto jsme přenocovali (stejně jako 24.1.) v kempu *Porirua*.

25.den (11.2.)

Probudila nás koza, páv, osel a správce kempu, který po nás chtěl peníze. Po snídani jsme strávili 5 hodin v národním muzeu ve *Wellingtonu* (vstup zdarma). Obohaceni o spoustu zajímavých informací jsme vyrazili na sever. Celou cestu přešlo, obzvláště *Desert road* v okolí *Tongarira* byla za lijáku velmi depresivní. Pršet přestalo až u jezera *Taupo*, kde jsme se utábořili v jednom z kempů.

26.den (12.2.)

Dnes přešlo celý den. Proto jsme se rozhodli pokračovat přímo do *Aucklandu*. Cestou jsme si prohlédli *Huka Falls* za jezerem *Taupo*. Odpoledne jsme navštívili maorskou vesnici *Whakarewarewa* v *Rotorua* a přilehlou termální oblast (vstup 20 \$ za osobu). V *Aucklandu* byla dopravní zácpa, přesto jsme se stihli přejít zbytky z večere u Pepy na kolejích. Atmosféra zde byla příjemná¹¹. Zúčastnili jsme se náhodně konané párty, při které byla načata druhá láhev Pepovy slivovice. Většině zúčastněných (z celého světa) chutnala. Utábořili jsme se v pokoji č. 27 v budově z borovicového dřeva (Pepovy koleje).

27.den (13.2.)

Ráno nám Pepa donesl snídani, kterou si vypůjčil v jídelně. Pak jsme počítali veškeré výdaje, kdo komu co dluží, což byla jedna z nejobtížnějších částí celé expedice. Uspět

¹¹6 lahví piva *Haagen* za 9 \$

se nám podařilo až ve chvíli, kdy jsem si vzpomněl, že mám na mobilu kalkulačku. Pak jsme e vydali na místní trh *Viktoria Market* nakoupit suvenýry a dárky¹². Po obědě jsme si zajeli na *Mission Bay*, kde jsme na pláži strávili odpoledne. Večer jsme si prohlédli dominanty města – vyhaslé sopky *Mt. Eden* a *One Tree Hill*. Odtud jsme měli krásný výhled na *Auckland*, moře a přilehlé ostrovy. Poté jsme strávili několik hodin balením (batohů) a mírně nostalgickým rozjímáním nad končící expedicí (12 piv).

28.den (14.2.)

Ráno v 9 jsme jeli vrátit auto do půjčovny, kde proběhlo vše bez problémů. Potom jsme se vydali na návštěvu přístavu a centra města. Prošli jsme si *Queenstreet*, prohlédli si přízemí *Skytoweru* a naposled zašli k Pepovi na univerzitu na internet. Ve 12:30 pro nás přijel *shuttle* (25 \$ za oba) a po rozloučení s Pepou nás odvezl na letiště. Při odbavování Milan neprozřetelně kývl na to, že má u sebe benzínový vaříč a ten mu byl následně zabaven! Nemohli jsme totiž dokázat, že v něm není benzín, protože nám nešel otevřít a zapáchal. Do *Melbourne* jsme přiletěli v pořádku. Tam jsme zjistili, že letadlo do *Kuala Lumpur* má hodinu a půl zpoždění. To se však pilotovi během cesty podařilo minimalizovat, takže do Vídně jsme přiletěli už jen s malým zpožděním. Tam nás již čekal taťka s Karlem a odvezli nás do Brna.

Závěr

Nový Zéland má pověst krásné země, což se nám potvrdilo. Pokud něco může pokazit cestovateli náladu, pak je to častá proměnlivost místního počasí. V tomto ohledu si nemůžeme stěžovat, kromě asi 3 dnů nás déšť nijak výrazně neomezil. Nový Zéland nabízí pro turisty spoustu atrakcí. Dá se zde vyjít s minimálními výdaji (jídlo, případně nocleh), ale dají se utratit také desetitisíce za různé atrakce ve vzduchu, ve vodě i na souši.

Doprava

Cestování autem je nejvýhodnější. Benzín je zde levný – asi 18 Kč/l, také pronájem auta byl za rozumnou cenu – 39 \$/den. Měli jsme *Nissan Pulsar*, 1.3. Byl to automat, takže řízení s volantem na pravé stran nám nedělalo potíže.

¹²12 lahví piva *Haagen* za 13.99 \$

Potraviny

Jídlo je zde většinou dražší než u nás.

Orientační ceny:

Toastový chléb (800 g)	1.50 \$
Mléko (1l)	1.50 \$
Tvrký sýr (1 kg)	9 \$
Měkký salám (800 g)	4 \$
Trvanlivý salám (400 g)	8 \$
Čínské polévky (5 ks)	5 \$
Rýže (1 kg)	1.50 \$
Těstoviny (1 kg)	5 \$
Kečup (600 g)	3.20 \$
Masová konzerva (400 g)	5 \$
Zeleninová konzerva (400 g)	1 \$
Ovoce (1 kg)	více než 3 \$

* Kurz v lednu 2004 byl 1 \$ za 17 Kč

Pivo

Když je žízeň, i místní pivo přijde k chuti. U levnějších značek se chuť příliš neliší, proto doporučujeme *Abel Tasman* – jediný za méně než 1 \$ za 0,33l.

Ubytování ve stanu

Standardní kempy stojí kolem 10 \$ za osobu na noc. Jsou velmi dobře vybaveny – teplá sprcha, kuchyňka s mikrovlnkou atd. Dá se kalkulovat s tím, že správce kempu nekontroluje, zda se ubytovaní přihlásili. Také zde existuje síť levnějších DOC kempů (asi 5 \$ za osobu na noc), které jsou méně vybavené. Správce zde většinou není, většinou se platí do obálek.

WC

Je zde hustá síť záchodků, jsou zdarma a nabízejí pitnou vodu a toaletní papír.